

Hazafelé

A minap kis, döcögő vonaton utaztam a rokonaimhoz. Felfigyeltem a velem szemben ülő fiatalemberre, aki egyszerre tűnt szomorúnak és izgatottnak. Néha csak maga elé meredt, máskor meg felugrált, kinézett az ablakon, fel – alá járkált, majd újra letargiába zuhant. Nem állhattam meg, hogy meg ne kérdezzem: mi bántja? Hirtelen könnyek szöktek a szemébe és így válaszolt.

„Köszönöm, hogy megkérdezte, mert már nem bírom magamban tartani a kétségeimet. Most szabadultam a börtönből, ahol nyolc évet ültem. Először csak kisebb összegeket tulajdonítottam el, hogy tudjak kábítószerhez jutni. Ahogy egyre több drogot igényelt a szervezetem több pénzre is volt szükségem. Loptam, ahol csak tudtam. És végül a saját szüleimet is megloptam. Amikor börtönbe kerültem, az egész falu rólam beszélt, szégyenére lettem becsületes szüleimnek.

Ez a vonat a házuk mellett megy el. A falu innenső szélén lakunk. Megírtam a szüleimnek, hogy ma jövök a vonattal, s ha meg tudnak nekem bocsátani, akkor a kertünkben álló nagy diófára kössenek egy szalagot. Akkor leszállok és hazamegyek. Ha nem lesz ott a szalag,

akkor tovább utazom és fogalmam sincs, hogy mit kezdek az életemmel.

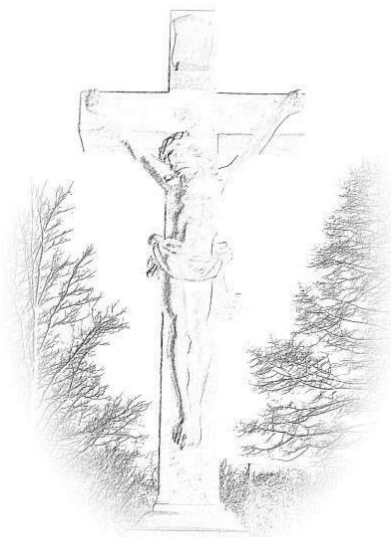
Uram, nagyon félek! Kinézne helyettem az ablakon? A következő falu lesz a mienk.”

Döböntően hallgattam élettörténetét, s rögtön kihajoltam az ablakon. Ahogy közeledtünk a szülőfalujához, a fiú kezébe temetve arcát, magába roskadva ült.

Amikor megpillantottam az első házat felkiáltottam: telis-, de teli van szalagokkal! Szinte ki sem látszik alóluk a diófa!!!

A fiú felpattant, s a köszönést is felejtve rohant a vonatajtóhoz, hogy leszálljon, s végre haza találjon.

(Ismeretlen szerző)

Áprilisi imaszándékunk:

Add meg nekem Uram a bátorságot, tudjam a másik embert tisztelni és szeretni, mert ember mint én vagyok!

Jobbá kell válnod

Életem során, akarva-akaratlanul voltam rossz is, követtem el hibákat, bűnöket, és olyankor mindig elfogyott a levegő a tüdőmből, összeszorult a gyomrom, rosszul éreztem magam. Hamar rájöttem, hogy rossznak lenni rossz. Valóban kellemetlen lesütött szemmel, szégyenkezve emberek elé állni, vagy önmagadból kiábrándulva a tükörbe nézni. Istennek hála mostanában egyre gyakrabban próbálok jót tenni, és megtapasztaltam, hogy örömteli, boldog érzés önzetlenül jónak lenni. Ha boldog akarsz lenni már itt, a földön és az örökkévallóságban, akkor jóvá kell válnod, önzetlenül jót kell tenned. Egyetlen elkövetett hibámról, bűnömről sem tudok, ami hosszú távon valóban boldoggá tett volna, de a legkisebb virág megöntözése vagy egy őszinte beszélgetés a legcsintalanabb gyerekekkel mindig örömmel, fénytel töltötte el a lelkem.

Böjte Csaba testvér: Füveskönyv, 2020. 81-82.old.
(Közzétéve a Szerző engedélyével, melyet ezúton is hálásan köszönünk!)

Boldog vagy boldogtalan

Lehet-e az ember, nyomasztó, külső körülmények között boldog? Egyáltalán mi vagy ki tesz boldoggá? Honnan jön és miért illan olyan gyorsan el? A kérdésekre önmagunk is tudunk válaszolni, hiszen vannak események, a rabnak a szabadulás, egy családban az újszülött érkezése, esküvő, egy kihúzott autótakarékbetétkönyv, és még sorolhatnánk az időleges boldogság okait. Mi az a boldogság, ami a szívben állandósul, és bármilyen komor felhők tornyosulnak az ember élete felett, nem tudják elnyomni, megszüntetni.

Megtérésem után két-három évvel még tárgyalásra jártam egy meglehetősen komoly un.5-15-ös ügyből kifolyólag. Egy reggel a zárkában sétálva énekeltem dicséretet, majd kinyitottam a Bibliám és olvasni kezdtem. A Máté ev. 16. részét olvastam amikor az Úr Jézus kérdezi a tanítványokat, hogy kinek tartják Őt az emberek. A tanítványok válaszából kiderül, hogy némelyek valamelyik régebben élt prófétához hasonlítják az Úr Jézus személyét. Ezután az Úr megkérdezte és „ti kinek mondotok engem?” Ami ezután történt, Isten természetfeletti erejéről és az Ige hatalmáról tanúskodik. Egyszerűen tudtam, hogy a válasz nem pusztán Péter válasza, hanem az én válaszom. „Te vagy a Krisztus az élő Isten Fia”. Döbbenetes volt mert a válasz akkor ott nekem szólt személyesen. „Boldog vagy, Simon Jónának fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám!” (Máté ev.16:13-17). Isten képes megszólítani, Igéjét a Szent Lélek erejével megtölteni és személyessé tenni egy ember életében. Amit Isten kimond az meg is történik. Úgy van megírva a kezdeteknél „akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság.” (1 Mózes 1:3). Az Úr Jézus mondja az Ő beszéde Lélek és élet. Tehát Isten több mint két évtizeddel ezelőtt azt

mondta boldog vagyok. Akkor ott, az Úrtól megérintve letérdeltem és azt mondtam: „Hogyan mondhat sz engem boldognak, amikor itt vagyok egy tíz éves ítélet elején plusz komoly ügy van a fejem fölött és a bűneim következménye meglehetősen komor jövővel 'biztat'?”. Isten erre akkor nem válaszolt, de az idő megmutatta, hogy amit Ő kijelent az úgy is van, függetlenül attól mennyire elképzelhetetlen ez az embernek. Az Úr Jézus kijelentése azért élő, és erővel megtöltött ma is, a 21. században, mert Jézus Krisztus él! Az Ő feltámadott valósága visszautasítja a halált és a belévetett hit boldoggá teszi az embert. Ma, amikor e sorokat írom, a fiam egy mesét néz (4 éves) a kislányomat (5. hónapos) egy másik szobában altatja a feleségem. Az Úr Jézus boldognak mondott engem a börtön világában és azzá is tett, mert megismertette velem a boldogság forrását az Istennel, azaz a Vele való élő kapcsolatot. Több mint két évtizedet bűnhődtem a bűneim miatt, de istentelen életemért az örök kárhozat várt volna rám. Istennek más terve volt velem, mert felfedte előttem az Ő szeretetét az evangélium által és megkeresett egy másik rabon keresztül, hogy sötétségből világosságra, halálból az életre, gyűlöletből a megbocsátásra és szeretetre vezessen felismert áldozata és feltámadása révén. Mindezt nagyon hálás vagyok neki, mert ha valaki boldogtalan és reményvesztett volt, hát én az voltam. Itt hadd kérdezzem meg: boldog és reménységgel teli-e az életed? Hiszem, az Isten nem személyválogató, hanem ajándékokat nem érdemiek, hanem kegyelmiek. Amit ad kegyelemből adj, neked és nekem. A feltétel az elfogadás! Elfogadni Isten örömeit, elzárandokolni lelkemmel a kereszthez és letenni azt a sok keserűséget, csaldottságot és boldogtalanságot,

ami méregként emészti életemet. A mi emberi boldogságunk ideigvaló, de a Krisztusból fakadó boldogság örökkévaló. Isten tudja az embert igazán boldoggá tenni és boldogságát megőrizni. A Zsoltáros így beszél és én ezt a bűnből, Isten elleni lázadásból megtért emberre értem. „Isten hazahozza az elhagyottakat, kihozza a foglyokat boldog életre, csak a lázadók maradnak sivár helyen”.

Nagy kontrasztja van annak amikor rabok között talál valaki szabadságra, és megéli a minden napokban Istentől kapott ajándékul a boldogságot. „Ez pedig a boldog Isten dicsőségéről szóló evangélium”, mondja Pál apostol az 1Timóteus 1:11-ben. Kívánom szívemből, hogy átéld a Húsvét ünnepének ajándékát, amit ad az Isten minden hozzá megtérő bűnösnek. „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy Egyszülött Fiát adta érte, hogy aki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (János ev.3:16).

„Boldog, akinek hűtlensége megbocsátott, vétke eltöröltett” 32.Zsoltár 1.v.

Boros Lajos

Kell más út!

Sokan mondják, a család az igazi boldogság. Ha van kit szeretned és Téged is szeretnek. Ha gyermekeid, társad mellett lehetsz nap mint nap, ha bírod szeretetüket és minden erőddel azon vagy, hogy Te is szeresd őket. Ha így van, nagyon sokan híján vannak a boldogságnak, mert nincs mellettük társ, mert nélkülözniük kell a szeretteik személyes jelenlétét, vagy mert esélyük sincsen családot alapítani, gyermeket szülni/nemzeni.

Kell más útnak is vezetnie a boldogsághoz. Jóllehet valóban mindenki a szeretetet vágyja kapni és adni is. Elgondolkodtam, hogy nekem mi a boldogság, és olyan sok, különféle helyzet jutott az eszembe, így azt kutattam tovább, vajon mi volt bennük a közös? Talán egyfajta érzés, a megelégedettségé, hogy minden nehézség és sokszor a kilátástalanság ellenére úgy van jól minden, ahogyan van. Nem belenyugvás ez a kudarcba, vagy nem a törekvés hiánya, hanem az az érzés, hogy Isten kezében tart engem és az életemet, és alapvetően nem árthat nekem senki és semmi, még én magam sem. Persze megsérülhetek, sérülést okozhatnak másoknak is, dönthetek rosszul, sőt a lehető legrosszabbul, okozhatnak katasztrófát, fájdalmat, lehetek akármilyen önző, megszeghetem a szavam, tönkretelhetem a másik életét, elvehetem tőle a reményt, még az életét is. De a nap másnap is felkel majd, az élet folytatódik, az Úr pedig ugyanúgy velem együtt lépked majd az úton, ha én is akarom. Nem hagy magamra, akkor sem, ha elküldöm, ha nem érzem magam méltónak arra, hogy tovább éljek, hogy imádkozzam hozzá, hogy embernek érzem magam. Ő akkor is szeret, és akkor is a barátjának tart.

Talán ez a tudat nekem a boldogság. Ez egy szilárd alap, amire életem során építhetem tovább mindazt, aminek a vágyát Isten belém helyezte, mindazt, amire törekedni szeretnék, amire készte-
tést érzek. A boldogsággal foglal-

kozva az érzések, az érzelmek központi helyet kapnak, hiszen érezni akarjuk a boldogságot, nem csak tudni, hogy ez az így néz ki, itt kezdődik, eddig tart. A bőrünkön szeretnénk tapasztalni. Mint ahogyan kedvesünk szeretteink fényképe sem azonos vele/velük, persze lehet boldogság a róluk készült fotókat nézegetni, mégis talán az az igazi, ha átélhetjük őket. Azonban alapvetőbb az a boldogság, ha biztosak lehetünk szerete-
tükben, ami tőlük távol is megvalósul.

Az érzésekhez visszatérve, azon tűnődtem, hogy Jézus érzelmeiről vajon miért közöl olyan keveset a Szentírás? Írnak arról, előfordult, hogy sírva fakadt, arról, hogy dühös lett és mérgében kiűzte az árusokat a templomból, illetve arról, hogy szenvedését megelőző éjszaka mennyire félt, és hirtelen most nem is jut több az eszembe. Amikor Jézus emberségét képzelem el, szeretném őt olyannak látni, mint saját magamat, és talán mindannyian így vagyunk ezzel. Egészen emberré lett személyében az Isten, hogy közel jöhessen hozzánk, hogy értsük mit akar adni nekünk, és mennyire szeret.

Tudjuk, hogy az embert az Isten boldogságra hívta meg. Elég sokszor hallottuk szerintem mindannyian, hogy ez a boldogság majd a halálunk után lesz az igazi, itt a földi életben a szenvedés, a próbatételek vannak főként. De majd a túlvilágon... Hát, ez azért nem olyan fényes perspektíva. Ezeket a gondolatokat évszázadokon át hangsúlyozták, és túl sokszor hallottuk, hogy fájdalom és szenvedés az élet, és mindannyian tapasztaljuk is ennek a valóságát a mindennapokban. De hogy ez lenne csak a földi élet, ráadásul még örülünk is ennek... Ez azért kicsit nyakatekert logika, ha azt valljuk, Isten boldogságra hívott meg bennünket. Szerintem helyén való igénye az embernek, hogy boldog legyen itt a földön is. Erre törekszünk, ki így, ki úgy, ám cselekedeteink mozga-

tója szerintem a legtöbb esetben az, hogy boldoggá váljunk.

Sokszor félrecsúsznak, kisiklanak ez irányú törekvéseink, ám alapvető vágyunk a boldogság, ahogyan a Teremtő Istené is. Boldognak akar látni bennünket, szeretetét akarja adni, arra vágyik, hogy elfogadjuk ezt a szeretetet és viszonzzuk. Önmagában az embernek és a szeretnek nincsen értelme, ezt nem nehéz belátni. Szeretni csak úgy bele a vakvilágba, a sötét ürbe, mi értelme lenne?

Szeretetre való törekvésünknek mindig csak egy másik személyhez való kapcsolódásunkban van tere és értelme. Azt tudni pedig, hogy van, aki elfogadja és viszonzza is szeretetünket, maga a boldogság.

Van egy kedvenc mondatom a költő Pilinszky Jánostól, így szól: „Az igazi szeretet nem fél a másik ember szeretetétől. Elegendő benne a szelídség, a türelem és az alázat, hogy elfogadja azt.” Isten, illetve az örökkévalóság viszonylatában az időnek nincs igazán jelentősége. Isten végtelen türellemmel várja, hogy elfogadjuk folyamatosan kínált szeretetét. Jézus személyében pedig megmutatta, hogy milyen is ő valójában. Mennyire szelíd, hiszen hagyta magát megölni, milyen nagyon türelmes, nem parancsolgat, példát ad és hív, és mennyire alázatos, miután gúnyolják, köpködik, ostorozzák, ütik-vágják, imádkozni kezd értük.

Vajon boldog lehetett-e Jézus elárultatásától kezdve egészen haláláig? A Szentírás azt mondja, tudta, hogy Atyja mindent a kezébe adott. Valami nagy belső bizonyosság vihette végig azon az úton, aminek a vége csak látszólag a halál. A szeretet boldogságának a bizonyossága, amire mind vágyunk, amelyre mind törekszünk, amelyért mindannyian élni akarunk. Szeressünk hát és Isten áldása lesz boldogságunkon!

Nóra

**Boldogok, akik lenni is tudnak,
nemcsak tenni, mert megcsendül a
csendjük és titkok tudóivá válnak.
Leborulók és nem kiborulók többé.**

(Dr. Gyökössy Endre:

A Boldogmondások margójára)

Boldogság. Lenni. Csend. Leboruló.

Ezek a szavak azok, amelyek a volt lelkipásztor, Gyökössy Endre, ebből az idézetéből olyan „hangosak” számomra. Mennyien vágyunk a boldogságra! Szinte mindegy is, hogy a rácsokon belül vagy kívül éljük a mindennapjainkat, itt is, ott is a boldogságra vágyunk, azt kutatjuk, keressük, és ha kell, akkor mindent meg is teszünk érte. Lehet, hogy személy szerint nem pont a saját boldogságunkért hajtunk, „gürüzünk”, dolgozunk, hanem hogy a szerettünknek, gyerekeinknek jobb legyen, boldogabbak legyenek. Mert ha ők boldogok, attól mi is azok leszünk. Amikor börtönben szolgáltam, folyamatosan ezeket a mondatokat hallottam ki a beszélgetésekből: „én csak a gyerekek akartam megadni mindent, ezért loptam... azért árultam a testem, hogy megvehessem nekik, amire szükségük van... szerettem volna boldognak látni a férjemet, gyerekeimet, ezért mentem bele abba, ami a börtönbe vitt”.

Mennyi mindent tennék meg a másikért, hogy boldog legyen, ami nekünk is örömet okoz? Igen, mert az egyik boldogságforrása az az embernek, ha adhat. Ha nem tud, akkor is arra törekszik, hogy minden áron adjon. De milyen sajnós az ember? Ha örül is, boldog is valamitől, ezzel nem elégszik meg, hanem kell a következő, a másik, a nagyobb, a jobb boldogságforrás.

Amíg a fiaink kicsik voltak, megfigyeltem, hogy mennyire nagy volt az öröm, amikor megkaptak egy-egy játékot. A legkisebb gyerekem még azzal is aludt, annyira örült neki. Az új játékkal játszottak 1-2 napig, aztán ugyanoda került, ahová a többi: a polcra a régiék mellé. Aztán pár héten belül jött az újabb kívánság az új játékért és aztán megint a következőért. Mindezt megteszi a szülő addig, amíg anyagi ereje bírja, de elérkezik egy pont, amikor már nem megy, és ekkor sok embernél jönnek azok a megoldások, amik biztosan nem lehetnek kedvesek Isten előtt.

Mindenki akkor érzi jól magát, ha tehet valamit. Nem feltétlenül kell munkára gondolni, de az emberi mivoltunkhoz ez biztosan hozzátartozik. Ha csak úgy „lenni kell”, az unalmas, nem igazán telik az idő, nem érezzük, hogy lenne értelme az életünknek. Amikor ezeket a sorokat olvasod drága Testvérem, akkor én idekint, te pedig odabent vagy. Én teszem a dolgomat - még ha a vírus miatt korlátozottan is -, de Te nagyon sokszor érezheted úgy, hogy már majdnem beleőrülsz abba, hogy csak „úgy vagy”. Mennyi mindent tudnál idekint tenni, hasznossá tehetnéd magad, igazán boldog lehetnél. Ismerősek ezek a gondolatok? Gondolom igen. De arra kérek most, hogy tegyél le minden ilyen gondolatot, és próbálj meg most csendben lenni, és csak úgy „el lenni”, és nem tenni. Elárulom neked: nagyon nehéz ez. Bárhol is legyünk. De Isten most ezt kéri tőled: légy csendben és várj Rá! (Zsoltárok 37,7)

Miért van erre szükség? Azért, hogy boldog legyél. És még mielőtt abbahagynád ennek az elmélkedésnek az olvasását, kérlek, hogy ne tedd! Isten téged tényleg boldoggá akar tenni. Elhiszed ezt? Ha igen, akkor légy csendben, és olvasd tovább ezt az írást.

Isten szeret téged. Mindennél jobban, és azt szeretné, hogy egész életedben boldog legyél. De ne olyan rózsaszínfelhős boldogságra gondold, mint a romantikus filmekben van. Nem, az az evilági boldogság, ami múlandó és felszínes. Isten valami mást, valami sokkal csodálatosabbat készített el neked. Ez pedig csak akkor lesz a tiéd, ha ebben a csendben, amiben most vagy, elkezded Rá figyelni. Rá, és magadra. Nézz önma-

gadba és lásd meg, hogy Isten mennyire szeret téged. Honnan tudom ezt? Onnan, hogy élsz. Tudsz olvasni, tudsz mozogni, egészséges vagy, nem kórházban fekszel. Van szeretteid, akik várnak odakint, még ha sokszor kételkedsz is abban, hogy megteszik-e. És kérek arra, hogy most ne arra a pillanatra gondold, amikor szabadulsz, hogy mennyire boldog leszel akkor és odakint majd. Mert ez is csak evilági boldogság. A tartós boldogság Istentől van. Aki az Ő szeretetével tud boldoggá tenni bennünket. Amikor megérezzük, hogy nem vagyunk egyedül. Amikor a terheink össze akarnak nyomni, Ő oda lép mellénk, és átvesz a terhünk ből. Amikor átölel meleg karjaival, és azt suttogja, hogy ne féljünk, és ne aggódjunk, mert minden a javunkra fog válni, még a mostani nyomorúság is. Amikor teljesen rábízzhatjuk az életünket, és így kelhetünk fel és indulhatunk neki egy-egy újabb napnak. Amikor bűn terhétől, a lelkiismeret furdalástól fulladozunk ezt mondja nekünk: „Megbocsáttattam a te bűneid, eredj el, és többé ne vétkezzél.” Én elvettem bűneidet, és megbocsáttottam, ezek már az enyéme.

Na ekkor fogod megérezni és megérteni, hogy az igazi boldogság az csakis Vele létezik. Ekkor megszólal benned a belső csend, és sok titokra fény derül. És már nem miérteket kérdezhetsz, hanem csak hálát adsz Neki. Innentől kezdve már nem kiboruló leszel, hanem leboruló. Ő elé boruló. És Ő fel-emel majd magához, átölel megsebzett kezeivel, amin láthatod, hogy érted (is) folyt az Ő drága vére. Nem volt hiábavaló az Ő keresztváltala, az Ő áldozata, mert Te ezáltal szabadulhattál meg az ó életedből. Az új életedbe átlépve pedig láthatod, hogy nem csak hogy átszegezett kezét tárja feléd, hanem megdicsőült testével az örök élet bizonyosságába is be akar Téged emelni. Mert akik hisznek, akiknek bűnük megbocsáttatott, azok Vele lesznek az örökkévalóságban, ahol már tényleg nincs semmi rossz, csak boldogság. Ennek az előíze a mi életünk. A miénk, akik már itt is Krisztuséi vagyunk. Te az Övé vagy már?

T.V. református lelkipásztor

Krisztus valóban feltámadt!

Legnagyobb egyházi ünnepünk a Húsvét, amikor Jézus feltámadását ünnepeljük. Nagybőjtben 40 napig készülünk erre a jeles napra többek között imádsággal, böjttel és alamizsnálkodással. Lényeges feladat a szembenézés önmagunkkal. Bűneink felismerése, megbánása és megvallása. Fontos a bocsánatkérés és megbocsájtás mindenkinék.

Jézus Krisztus ugyanaz tegnap ma és mindörökké. A keresztútjárás és Jézus szenvedés történetének a Passiónak a meghallgatása révén átéljük, hogy mit vállalt Jézus irántunk való szeretetből. Mi a reakción? Mellé állunk, vagy közömbösek vagyunk, netán bántjuk is? Döntésünk sorsunkká válik. Törekedjünk arra, hogy együttérzéssel álljunk mellé. Szüneteseink elfogadásával hordozzuk az ő keresztjét!

Ezután a feltámadás eseményére figyeljünk oda!

- Milyen rendkívüli dolgok történtek Jézus halálakor?

A bal lator káromolta: ha te vagy Krisztus, szabadítsd meg magadat és minket is. A jobb lator rászólt: nem félsz az Istentől? Mi tetteink méltó jutalmát kaptuk, de ő semmi rosszat nem tett. Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljön uralmad! Jézus válasza: bizony mondom neked, még ma velem leszel a paradicsomban.

Dél körül sötétség támadt az egész földön, 3 óráig tartott. A templom függőnye kettéhasadt, a föld megrendült, a sziklák megrepedtek és sok elhunyt szentnek teste feltámadt. Jézus halála látán a százados megvallotta: ez az ember valóban az Isten fia volt. A kíváncsi tömeg pedig, mellét verve széteszolt.

- Milyen lehetett a feltámadás pillanata?

Robert K. Wilcox amerikai újságíró beutazta a fél világot, hogy minél több adatot gyűjtheszen a Krisztus holttestét takaró

turini lepelről. A feltámadás pillanatában számunkra a mai napig megmagyarázhatatlan módon rányomta megostorozásának, töviszel való megkínzásának negatív fényképét. Kutatásainak eredményét a Shroud című művében hozta nyilvánosságra. Könyve végén írta le, hogy szerinte, a tudós szemével hogyan történhetett Jézus feltámadása: „*A dombos, kősziklás terepen kiásott sírban sötétség és csend honol. A bejáratot nehéz kő zárja. A sír kőpadján fehér göngyöleg hever. A leplen át egészen világosan kirajzolódnak az emberi test körvonalai. Jézus Krisztus az, gyolcslepelbe takarva. Egy fásli a fejét veszi körül és fönntartja a halott állát. A halott mellett erős illatot terjesztő illatszerek állnak. Az éjszaka csendjében egyszerre csak, mintha egy elektromos szikrából kipattanó feszültség hasított volna a sírba. Néhány pillanatig finom vibráció keletkezett, amit csak a legérzékenyebb műszerek regisztrálnak, majd egyre erősödve megrengeti a sírt és kiveti a bejáratot követ. Eközben a gyolcslepelből egyre sugárzóbb fény tör ki. A fény sugarak áthatolnak a vásznon, beryogják a sírt és átvilágítják a sötét éjszakát. Harminc másodpercig ragyog a vakító fény, amely a gyolcsba takart testből tör elő. És a merev test megmozdul, s újraéled. Egyszeriben fel-foghatatlan változás megy végbe: a halott anyag tiszta energiává változik. A gyolcsból kitörő fény a térben lebeg, majd hirtelen eltűnik. A kőpadon heverő lepel kiürül, lelaposodik. A sírkamrába visszatér az éjszakai sötétség. A kint álló örök elfutnak, hogy mentsek az életüket. ' Földrengés! Megrendült a föld! ' – kiabálták rémülten.*

Bementek Jeruzsálembe, jelentették a főpapoknak és véneknek, akik sok pénzt adtak nekik mondván: Mondjátok azt, hogy amíg

aludtatok, odajöttek a tanítványok és ellopták. A helytartót, mi megnyugtatjuk.

Kik voltak a katonákon kívül a feltámadásnak a tanúi?

Nézzük, ki hogyan, miben ismerte fel a feltámadt Krisztust!

*Mária Magdolna, akiből az Úr 7 gonoszlelket üzött ki, Mária: arimateai József és az ifjabb Jakab apostol anyja, valamint Szalóme a Zebedeus fiúk anyja pénteken megnézték, hogy Jézust hova temették. Hazafelé illatszereket és keneteket vásároltak. A szombatot nyugalomban töltötték. Másnap kora reggel a sírhoz mentek. Hirtelen nagy földrengés támadt. Az Úr anyala leszállt az égből, elhengette a követ és ráült. Ne féljete! Jézus nincs itt, feltámadt. Vigyétek hírül a tanítványainak! – mondta az asszonyoknak. Gyorsan otthagyták a sírt, félelmükben és örömmükben siettek, hogy megvigyék az örömhírt, de az apostolok nem hittek nekik. Mária Magdolna visszament a sírhoz, akkor szólította meg Jézus: MÁRIA! **Hangjáról** felismerte. Ilyen szeretettel senki sem szólt hozzá.*

*Péter és János elindult, a sírhoz siettek. Pétert benézett a sírba, meggyőződött róla, hogy üres, de nem értette, hogy mi történt. János is betekintett és hitt. Neki elég volt az **üres sír** látványa.*

*Az emmauszi tanítványok leverten távoztak Jeruzsálemből annak ellenére, hogy Péter és János is megerősítette, hogy üres a sír. Útközben Jézusról beszélgetnek, aki egyszer csak csatlakozott hozzájuk és elmagyarázta, hogy ezeknek kellett megtörténnie. Lángolt a szívük, ahogy hallgatták. Hazaérve behívták, megvendégelték, és a **kenyértörésben** ismerték fel, hogy ő Jézus. Marasztalták, de ő eltűnt. Örvendező szívvel tértek vissza Jeruzsálembe, hogy elmondják az örömhírt.*

(folytatás a túloldalon)

Az apostolok együtt voltak. Zárt ajtón keresztül Jézus belépett, köszöntötte őket: Békesség nektek! Megmutatta sebeit, majd így szólt: Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket. Vegyétek a Szentlelket! Akinek megbocsátjátok a bűneit az bocsánatot nyer, akinek megtartjátok, az bűnben marad!

Tamás nem volt köztük. Ő elbujdokolt. Megmondta mielőtt Jeruzsálembe mentek: menjünk, haljunk meg veled együtt! Idő kellett neki a történet feldolgozására. Egy hét múlva együtt volt az apostolokkal. Jézus ismét megjelent. Megmutatta kezét és oldalát. Tamás felkiáltott: Én Uram, én Istenem! Jézus ezt felelte: Hittél, mert láttál. Boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek.

Jézus feltámadása megváltoztatta az apostolok magatartását. A féltő, bezárkózó emberekből bátor hősök lettek. Minden szenvedést vállaltak Jézusért. Életüket is készek voltak feláldozni.

Sokan ma sem fogadják el Jézus feltámadását. Vannak, akik azt mondják, hogy csak tetszhalott volt és feléledt. Vannak, akik szerint csak az apostolok tudatában támadt fel. A katonák szerint az apostolok lopták el a holttestet. Tény, hogy az apostolok és követőik megváltoztak. Bátran tettek tanúságot a feltámadt Krisztusról. Készek voltak érte életüket feláldozni.

Benned feltámadt-e már Krisztus? Mersz-e mellette dönteni, róla tanúságot tenni?

Kívánom, hogy észrevedd közelségét, meghalljad hangját és átéld jelenlétét életedben, hogy bátran tanúságot tudjál tenni a benned élő feltámadt Krisztusról!

Együttörvendező szeretettel:
Lajos a.

		2		3		9	
	6		2		9		1
		3				5	
	5		3		1		6
1	7						2 3
		6	8		2	1	
8							9
3	9		1	4		8	5

Egy varjú ült a fán,
nem csinált semmit.

Amikor a nyúl úgy gondolta,
ugyanazt szeretné tenni,
és leült a földre...

Jött a róka, és megette
a nyulat.

Tanulság:

Ha csak üldögélni szeretnél és
semmit sem csinálni, akkor a csúcson kell lenned.

Istenem

Túl nagy voltál,
Hatalmas.
A mindenség ámulva hevert
Lábaid előtt
Lépteid mindig eltiportak
Valamit.
Neked is fáj,
Ha láttad,
Meggörbítetted hátad,
Egy kicsit.
Aztán még összébb húztad magad,
Beillj a többiek közé,
Lekuporodtál és észrevetted,
A földön fekszik valaki.
Mind egyre összébb,
A hangyákat
Nagy óvatossággal
Számláltad,
Számon tartva mind.
Lehajoltál a fűszálhoz is,
Rezdültél vele.
Olyan apró lettél végül,
Amint senki se.
Úgy hajoltál egyre lejjebb.
Eltiportak, s elsöpörtek.

H.B.

Humor

Ferenc pápa elhatározza, hogy inkognitóban bemegy Rómába. Beül az elsötétített ablakú limuzinba, és megmondja a sofőrnek, hogy irány a város. A sofőr azonban baromira be van rezelve, mert még sosem vitte a pápát egyedül, mindig testőrök sorfala kísérte, és nagyon izgul, nehogy valami történjen, ezért csigalassúsággal vánszorognak.

A pápa rászól, hogy hajtson gyorsabban, de a sofőr 40-nél nem hajlandó többel menni. A pápa megleléli, és azt mondja:

- Cseréljünk helyet, majd én megmutatom, hogy kell vezetni!

Megtörténik a csere, a pápa padlóig nyomja a gázt. Persze egyből kiszúrja egy rendőrautó, és leinti őket. Kipattan az egyik rendőr, odalép a vezető felőli ablakhoz, amelyik erre hangtalanul leereszkedik. A rendőr meglátja a pápát, azután falféheren elnézést rebeg, és visszaroohan a rendőrautóhoz. A társa dühösen kérdi:

- Mi van, miért nem büntetted meg, hülye vagy?

- Te, én nem mertem, olyan fontos személyiség ült abban a kocsi.

- Csak nem a polgármester? Hát pedig arra igazán ráférne, elég mostohán bánik velünk!

- Nem, nem, sokkal fontosabb személy,

- Csak nem valamelyik korrupt miniszter?

- Nem, nem, fontosabb.

- A miniszterelnök?

- Nem, nem.

- Hát akkor ki a franc, nyögd már ki végre!

- Azt nem tudom, de maga a pápa a sofőrje!

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Mécses ügyvezető elnöke

1327 Budapest, Pf. 30.
Újpest/3. posta
mecsesbp@gmail.com